

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 11966/2022
29.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца ПТП „Јасеново“ ад Нова Варош, чији је пуномоћник Спасоје Пушица, адвокат из ..., против тужених Републике Србије, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Београд, Општине Нова Варош, ЈП „Електропривреда Србије“ Београд, ЈВП „Србијаводе“ Београд, чији је пуномоћник Драган Крајиновић, адвокат из ..., по тужби ради утврђења и по противтужби ради раскида уговора, утврђења и предаје у државину, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2193/19 од 19.06.2020. године, у седници већа одржаној 29.09.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2193/19 од 19.06.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог ЈВП "Србијаводе" Београд за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пријеполу, Судска јединица у Новој Вароши П 166/10 од 22.01.2016. године, исправљеном решењем истог суда П 166/10 од 30.03.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се према туженој Републици Србији утврди да је по основу купопродаје – уговора о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције од 28.06.2007. године, закљученим са Агенцијом за приватизацију у Београду и овереним пред Првим општинским судом у Београду, дана 28.06.2007. године, под бројем П Ов 1348/07, стекао право својине на објектима и опреми мотела „Врело“, рибњака „Дражевићи“ у Дражевићима, ближе наведеним у том ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је стекао право трајног коришћења на непокретностима и то: земљишту потребном за редовну употребу објеката из става првог изреке, а које се односе на земљиште под овим објектима и око објеката и на парцелама ближе наведеним у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је према туженима стекао право трајног коришћења на непокретностима ближе наведеним у том ставу изреке, а по основу уговора ближе наведених у том ставу изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев

туженог ЈП „Електропривреда Србије“ Београд, којим је тражио да се према тужиоцу раскине уговор број .. од 06.05.1983. године, закључен између правног претходника тужиоца РО „Јасеново“ и правног претходника туженог ЈП „Електропривреда Србије“ Београд - РО за производњу електричне енергије "Лимске хидроелектране" Нова Варош и да се утврди да противтужиоцу престаје право трајног коришћења на објектима ближе наведеним у том ставу изреке, као и да се тужилац обавезе да све непокретности преда у државину туженом ЈП „Електропривреда Србије“ Београд. Ставом петим изреке, одбијен је противтужбени алтернативни захтев туженог ЈП „Електропривреда Србије“ Београд којим је тражио да се тужилац обавезе да објекте ближе наведене у том ставу изреке преда у државину туженом. Ставом шестим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев туженог ЈП „Електропривреда Србије“ Београд, којим је тражио да се према тужиоцу утврди да је ништав уговор број .. од 06.05.1983. године, закључен између правног претходника тужиоца и правног претходника туженог, те да се тужилац обавезе да туженом преда у државину и својину објекте ближе наведене у том ставу изреке. Ставом седмим изреке, обавезан је тужилац да туженом ЈВП „Србијаводе“ Београд, на име трошкова парничног поступка исплати износ од 456.050,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2193/19 од 19.06.2020. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и туженог ЈП „Електропривреда Србије“ Београд и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом, трећем, четвртном и седмом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу петом и шестом изреке, тако што је делимично усвојен противтужбени захтев туженог ЈП „Електропривреда Србије“ Београд и тужилац обавезан да преда у државину туженом таксативно наведене објекте, док је део противтужбеног захтева туженог за предају у државину и својину објеката ближе наведеним у том ставу изреке, одбијен као неоснован, делимично усвојен тужбени захтев туженог ЈП „Електропривреда Србије“ Београд и утврђено да је ништав уговор број .. од 06.05.1983. године, закључен између правних претходника тужиоца и туженог, обавезан тужилац да туженом ЈП „Електропривреда Србије“ Београд на име трошкова првостепеног поступка исплати износ од 216.900,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, док је захтев за исплату законске затезне камате од пресуђења до извршности пресуде, на досуђене трошкове парничног поступка, одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и туженог ЈВП „Србијаводе“ Београд за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавило ревизију, због погрешне примене материјалног права, и то према одредби члана 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), који је у ревизији погрешно означен као члан 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20).

Тужени ЈВП "Србијаводе" Београд је поднео одговор на ревизију.

Апелациони суд у Београду решењем РЗ 5/21 од 17.05.2022. године, изјаснио се да не предлаже Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2193/19 од 19.06.2020. године.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења, на основу одредбе члана 401. став 2. тачка 5, а у вези са чланом 404.

Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09, 36/11 и 53/13 – УС), који се у конкретној ситуацији примењује на основу одредбе члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20) и утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба је поднета 20.08.2007. године. У уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 1.900.000,00 динара, који износ тужилац потражује од тужених.

Одредбом члана 394. став 2. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима кад се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима, потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14, који се примењује од 31.05.2014. године), прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у износу од 40.000 евра, то ревизија тужиоца није дозвољена, на основу цитираних одредби члана 394. став 2. ЗПП и члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку.

Трошкови на име одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице, због чега је одбијен захтев туженог ЈВП "Србијаводе" за накнаду трошкова ревизијског поступка, све у складу са члана 150. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 404. и 161. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Марина Милановић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**